

Arrest

nr. 87 829 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M.-C. FRERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T. A. (...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op (...) te Ararat geboren en bent met M. H. (...) (OV X) gehuwd. Samen met uw dorpgsgenoot S. (...) hoedde u schapen in de bergen. Op 05/07/2010 kwamen 2 schoonbroers u halen omdat uw schoonvader was overleden. Na zijn begrafenis keerde u op 14/07/2010 terug naar de bergen. De volgende dag kwam S. (...) niet naar de afgesproken plaats. U besepte dat hij de schapen had verkocht en was weggevlucht. Op 17/07/2010 keerde u terug naar huis. Kort na de middag kwamen enkele mannen van B. (...), de eigenaar van de meeste schapen waarmee S. (...) was verdwenen, naar

uw huis. U werd meegenomen naar de begraafplaats en u werd er ernstig geslagen. U kreeg tot september de tijd om hen 70000 dollar te geven. 's Avonds kwam u terug thuis. Een tijdje later kwamen ze terug naar uw huis en u werd wederom op het kerkhof geslagen. Daarop besloot u in Gansarut bij een kennis onder te duiken. Op 17/03/2011 nam u samen met uw gezin het vliegtuig vanuit Armenië naar Frankrijk. U en uw vrouw dienden er een asielaanvraag in, maar deze werd niet aanvaard of niet in overweging genomen. Op 05/04/2011 reisden jullie naar België waar u en uw vrouw op 07/04/2011 een asielaanvraag indienden. Deze werd echter niet in overweging genomen aangezien overeenkomstig de Dublin II-verordening van de Europese Commissie Polen verantwoordelijk werd geacht voor jullie asielaanvraag. Jullie verlieten België echter niet en op 27/02/2012 dienden jullie een nieuwe asielaanvraag in België in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: een huwelijksakte, geboorteaktes, kopieën van jullie paspoorten en deze van jullie kinderen, een medisch attest van uw vader, een medische goedkeuring van de militaire commissie, een overlijdensakte van uw schoonvader, Belgische medische attesten voor u, geboortebewijzen voor uw in België geboren zoon A. (...), een brief van een Belgische leerkracht aangaande uw kinderen, een bewijs van woonregistratie in Manderfeld.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege B. (...) omwille van het feit dat uw vriend S. (...) met zijn schapen is weggevlucht. Gezien de afwezigheid van overtuigende bewijsstukken aangaande de door u verklaarde vervolgingsproblemen, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag enkel op de verklaringen van u en uw vrouw, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. Echter dient te worden vastgesteld dat u de door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk kan maken.

Betreffende de vervolgingsfeiten werden ernstige tegenstrijdigheden tussen u en uw vrouw vastgesteld. Bovendien werden er verregaande vaagheden in jullie verklaringen hieromtrent opgemerkt.

U verklaarde dat de mensen van B. (...) op 17/07/2010 u voor het eerst meenamen en dat u ernstig door hen werd geslagen. U stelde dat u thuiskwam van de bergen en dat ze u ongeveer na 40 minuten kwamen halen rond 12u- 12u30. U kwam tegen 21u30-22u00 terug thuis (CGVS p.10-11). Uw vrouw verklaarde echter dat ze u pas tegen de avond kwamen ophalen. Tussen het moment dat u thuiskwam en dat ze u kwamen halen schatte zij dat er 2 of 3 uren lagen, al was ze er niet zeker van (CGVS vrouw p.4-5). Toen zij er mee werd geconfronteerd dat u stelde dat u rond 12u werd opgehaald bleef ze erbij dat u pas tegen 19u 's avonds werd opgehaald waarmee ze de vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigde (CGVS vrouw p.6). Toen zij ermee werd geconfronteerd dat u verklaarde dat ze ongeveer 40 minuten na uw thuiskomst u kwamen halen stelde ze enkel dat ze het niet concreet kon zeggen (CGVS vrouw p.7). Het niet concreet kunnen inschatten van een tijdsperiode is niet afdoende om dergelijk verschil tussen jullie beide versies hieromtrent te verklaren. Bijgevolg zijn jullie op meerdere vlakken betreffende dit ene incident in ernstige mate tegenstrijdig met elkaar.

Betreffende het daaropvolgende incident bleven jullie dan weer onaannemelijk vaag. In eerste instantie stelde u de mensen van B. (...) na 17/07 niet meer te hebben gezien (CGVS p.13). Nadien verklaarde u dat ze nog 1 keer zijn langsgelopen en dat u wederom door hen werd geslagen. Het moest 5 of 10 dagen later zijn al kon u het zich niet meer concreet herinneren (CGVS p.14-15). Op welk moment van de dag dit was kon u evenmin zeggen. Of uw vrouw aanwezig was toen u thuiskwam kon u ook niet zeggen (CGVS p.16). Ook uw vrouw was onaannemelijk vaag over dit tweede incident. Ze stelde enkel dat het een paar dagen later dan de eerste keer was. Op welke moment van de dag u geslagen thuiskwam kon zij zelfs niet bij benadering zeggen (CGVS vrouw p.7). Bovendien kon zij niet met zekerheid zeggen of er 2 of 3 incidenten waren waarbij u geslagen werd, wat weinig aannemelijk is (CGVS vrouw p. 6-7). Een dergelijke vaagheid en tegenstrijdigheid betreffende de enige twee incidenten die jullie aanhalen is weinig aannemelijk en ondermijnt jullie geloofwaardigheid.

Betreffende de actualiteit van uw vervolgingsproblemen kon u evenmin veel informatie geven. Zo kon u niet zeggen of de familie van S. (...) problemen heeft gekend. U heeft ook geen enkele inspanning gedaan om zich hierover te informeren (CGVS p.10). Hierbij kan overigens nog worden opgemerkt dat u niet in staat was de familienaam van S. (...), uw dorpsgenoot en collega, te geven (CGVS p.9). Het enige element dat u aanhaalde was de opzettelijke aanrijding van uw broer. Wanneer dit incident zou hebben plaatsgevonden kon u echter zelfs niet bij benadering zeggen. Of er een politieonderzoek werd gevoerd wist u evenmin te zeggen (CGVS p.8). Een dergelijk onwetendheid betreffende de enige indicatie dat u nog door de handlangers van B. (...) zou worden vervolgd ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook in ernstige mate.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielaanvraag mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op

grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u uw verregaande gebrek aan coherentie, vaagheid en onwetendheid poogde te wijten aan geheugenproblemen. Deze poging tot verklaring kan echter niet worden weerhouden. Voorafgaand zij er alvast op gewezen dat deze verwijzing geen enkele impact kan hebben op de vaagheden die hierboven bij uw echtgenote werden vastgesteld. Bovenal is het opvallend dat u nooit eerder dan tijdens het asielgehoor door het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag melding maakte van geheugenproblemen. Noch u noch uw echtgenote maakte enige verwijzing naar geheugenproblemen in het kader van uw beider eerste asielaanvraag. Op 12 mei 2011 diende u een aanvraag tot medische regularisatie overeenkomstig Art. 9ter van de Vreemdelingenwet in. Ook in die aanvraag maakte u geen enkele melding van geheugenproblemen (cfr kopie van het verzoekschrift dd. 12/05/11 in het administratief dossier). Verder is het veelbetekenend dat uw echtgenote ook in het kader van uw beider tweede asielaanvraag geen enkele verwijzing maakte naar vermeende geheugenproblemen voor u, ook niet toen zijn werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw beider asielverklaringen (CGVS vrouw, p. 6). Tenslotte blijkt uit uw asielverklaringen op zich evengoed dat u over het algemeen erin slaagt wel concrete informatie te geven (vb. bedrag dat van u werd geeist, aantal schapen die verdwenen waren, (CGVS p.7-8)). De medische attesten die u in het kader van uw asielaanvraag neerlegde zijn evenmin in staat aan te tonen dat u geheugenproblemen zou hebben die dusdanig zijn dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hierdoor zouden kunnen worden verklaard. Slechts in één van de neergelegde attesten wordt melding gemaakt van geheugenproblemen. Het betreft een formulier dat wordt gebruikt voor de aanvraag van een machtiging tot verblijf om medische redenen, overeenkomstig Art. 9ter van de Vreemdelingenwet, in dit geval op 27/10/2011 ingevuld door een psychiater uit Namen, en waarin in summiere en algemene bewoordingen een diagnose wordt vermeld. De vermelding van geheugenproblemen (problèmes mnésiques) wordt op geen enkele manier verder geconcretiseerd. Daarenboven bevindt zich in het administratief dossier een medisch opvolgattest dd. 31/01/12 van de hand van dezelfde psychiater waarin niet langer verwezen wordt naar enig geheugenprobleem. In geen enkel van de andere psychomedische attesten (een hospitalisatieverslag dd.28/01/12, waarin de bevindingen van een andere psychiater worden opgesomd, door een huisarts ingevulde 9ter-formulieren dd.04/05/11 en 16/08/11, een attest dd. 11/01/12 van een huisarts uit Manderfeld, een attest dd.14/02/12 van een psychologe uit Namen) wordt enige verdere verwijzing naar geheugenproblemen gemaakt. Het attest dd.14/02/12 van voornoemde psychologe maakt melding van auditieve hallucinaties. Deze diagnose komt in geen enkel ander van de neergelegde attesten voor. Daarenboven is deze diagnose in dit attest op geen enkele manier geconcretiseerd, waardoor hieruit onmogelijk kan worden opgemaakt van welke aard deze hallucinaties zouden zijn, of dergelijke hallucinaties een impact hebben op uw cognitieve vermogens, en zo ja, of de impact van deze hallucinaties op uw cognitieve functies dusdanig is dat u niet langer in staat zou zijn tot waarachtige, coherente en gedetailleerde verklaringen. In datzelfde attest wordt ook melding gemaakt van concentratieproblemen. Echter blijkt dat dit om een verklaring van u gaat waardoor hier geen objectieve waarde aan kan worden gegeven. In het algemeen kunnen concentratieproblemen niet aanzien worden als een absoluut beletsel om waarachtige verklaringen te doen. De verwijzing tenslotte in enkele psychomedische attesten (9ter-formulier dd.04/05/11, 9ter-formulier 27/10/11) naar de door u verklaarde asielproblemen is duidelijk gebaseerd op uw eigen verklaringen en mist om die reden objectieve bewijswaarde.

Betreffende uw andere fysisch-medische problemen waarvan de medische attesten gewag maken, is er geen enkele informatie dat ze verband houden met de door u verklaarde vervolgingsproblemen, hetzij door uw eigen verklaringen die zoals reeds werd vastgesteld elke grond van geloofwaardigheid missen.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw huwelijksakte, de geboorteaktes, de kopieën van de paspoorten, het militair keuringsbewijs, de Belgische geboortebewijzen van uw zoon A. (...), en het Belgische woonregistratiebewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

De overlijdensakte van uw schoonvader indiceert dat hij overleden is wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het medische attest van uw vader geeft aan dat hij met een hartinfarct werd opgenomen in het ziekenhuis en hiervoor behandeld werd. Het geeft echter geen enkele informatie over enige link met de door u verklaarde vervolgingsproblemen.

De verklaring van een Belgische schoolbegeleidster dat jullie kinderen vriendelijke en behulpzame mensen zijn die gemotiveerd een opleiding volgen heeft geen enkele relevantie voor de inschatting van jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. Daar waar verzoekende partijen de schending aanhalen van de artikelen 48/1 (bedoeld: 48) en 48/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 48 het volgende bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partijen beargumenteren niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid

van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Wat betreft de onderlinge tegenstrijdigheden omtrent het eerste bezoek van de mensen van B., volharden verzoekende partijen in de verklaringen van eerste verzoekende partij, met name dat de mensen van B. haar rond de middag zijn komen halen, veertig minuten nadat zij was thuisgekomen en dat zij pas tegen 21u-21u30 terug thuis was. Verzoekende partijen wijzen erop dat de vader van tweede verzoekende partij net overleden was en dat haar moeder ernstige psychische problemen had. Hierdoor was tweede verzoekende partij zeer verward en bevond zij zich in een slechte psychologische toestand en had zij een zeer slecht tijdsbesef.

2.2.4.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Het volstaat bijgevolg niet om zich in het verzoekschrift *post factum* te scharen achter de door eerste verzoekende partij voorgehouden feiten, met name dat zij rond de middag werd opgehaald en dat zij pas tegen 21u-21u30 terug thuis was. Dat tweede verzoekende partij niet de correcte feiten heeft weergegeven tijdens haar gehoor omdat zij, omwille van een slechte psychologische toestand, een zeer slecht tijdsbesef had, betreft een verklaring die door de Raad niet kan worden aanvaard. De discrepantie in de weergegeven tijdstippen tussen verzoekende partijen is immers zeer groot. Het komt allerminst aannemelijk over dat tweede verzoekende partij een totaal ander tijdstip en een totaal verschillende duur aangeeft dan haar echtgenoot. De Raad merkt op dat eerste verzoekende partij heeft verklaard dat zij slechts twee keer werd meegenomen en dat zij tijdens het eerste incident zwaar geslagen werd. Deze gebeurtenis is derhalve zodanig ingrijpend dat niet kan worden ingezien dat het tijdsbesef van tweede verzoekende partij dusdanig was aangetast dat zij zou verklaren dat haar echtgenoot 's avonds werd meegenomen en dit twee à drie uren na zij thuiskomst, terwijl eerste verzoekende partij reeds rond de middag zou zijn meegenomen, veertig minuten nadat zij uit de bergen was teruggekeerd, en pas laat op de avond opnieuw thuis kwam. Bovendien verklaart de toenmalige slechte psychologische toestand van tweede verzoekende partij ten tijde van dit incident niet waarom tweede verzoekende partij, die sinds 17 maart 2011 samen met haar echtgenoot Armenië had verlaten en sedert 5 april 2011 in België verblijft, nog steeds een totaal andere versie weergeeft dan haar echtgenoot. Van een echtpaar kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij het incident die de start betekende van hun vervolgingsproblematiek, toch wel onderling bespreken.

2.2.5.1. Betreffende de vaagheden omtrent het tweede incident, leggen verzoekende partijen uit dat eerste verzoekende partij de mannen van B. nog één keer heeft gezien op straat in haar dorp en dat zij wederom werd meegenomen naar het kerkhof, waar zij zwaar geslagen werd. Eerste verzoekende partij preciseert dat dit incident 's middags, ongeveer tien dagen na 17 juli "2012" (eerste verzoekende partij bedoelt "2010") gebeurde, doch zij kan niet met zekerheid een precieze datum geven. Zij verklaren verder dat, toen eerste verzoekende partij thuiskwam, tweede verzoekende partij niet aanwezig was, aangezien zij op dat ogenblik bij haar moeder was, die kampt met ernstige medische problemen. Dit verklaart volgens verzoekende partijen waarom tweede verzoekende partij niet kon aangeven wanneer eerste verzoekende partij na dit tweede incident was thuisgekomen. Tot slot dient er volgens verzoekende partijen nog op te worden gewezen dat het niet dezelfde mannen van het eerste incident waren en dat eerste verzoekende partij na dit tweede incident niet meer lastiggevallen is geweest.

2.2.5.2. In dit verband verwijst de Raad naar de in de verweernota geformuleerde opmerkingen van verwerende partij: *"Verweerder stelt vast dat de zekerheid waarmee verzoeker thans een versie van de feiten als de juiste poneert, in schril contrast staat met zijn al te vage en tegenstrijdige verklaringen op het CGVS. Daar stelde verzoeker in eerste instantie de mensen van B. na 17 juli niet meer te hebben gezien, om nadien te verklaren dat ze nog één keer langskwamen. Verzoeker kon zich niet herinneren of het 5 of 10 dagen later was noch op welk moment van de dag het was noch of zijn vrouw aanwezig was toen hij thuiskwam. Verzoekster kon dan weer niet zeggen op welk moment van de dag verzoeker thuiskwam noch kon zij met zekerheid zeggen of er twee of drie incidenten waren waarbij verzoeker geslagen werd. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat een dergelijke vaagheid en tegenstrijdigheid betreffende de enige twee incidenten die verzoekers aanhalen weinig aannemelijk is en hun geloofwaardigheid ondermijnt. Deze ongeloofwaardigheid wordt niet rechtgezet door post factum*

één versie van de verklaringen naar voor te schuiven als correct'. De Raad sluit zich aan bij voormelde opmerkingen en maakt deze tot de zijne.

2.2.6.1. Wat betreft het gebrek aan informatie over de actualiteit van hun vervolgingsproblemen, wensen verzoekende partijen te melden dat zij niet hebben kunnen informeren naar de situatie van de familie van S., aangezien zij eveneens gevlucht zijn. Eerste verzoekende partij weet niet waar S. en zijn familie thans verblijven en zij heeft sinds zijn verdwijning niets meer van hem, en evenmin van zijn familie vernomen. Verder merken zij op dat tweede verzoekende partij eenmalig telefonisch contact heeft gehad met haar moeder, die haar meldde dat haar broer opzettelijk was aangereden. Aangezien verzoekende partijen toen op dit moment al in België waren, en de moeder van tweede verzoekende partij hieromtrent niet meer informatie heeft gegeven, kennen verzoekende partijen de precieze omstandigheden van deze aanrijding niet.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen in zijn thuisland verder evolueren, teneinde te kunnen inschatten in welke mate hij nog een vrees voor vervolging dient te koesteren. De Raad merkt ten eerste op dat uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoekende partij geen enkele inspanning heeft gedaan om ook maar iets te weten te komen over de situatie van de familie van S. (administratief dossier, stuk 5a, gehoorverslag CGVS van 21 maart 2012, p. 10). Ten tweede acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekende partijen het blijkbaar niet de moeite vonden om verder contact op te nemen met de moeder van tweede verzoekende partij teneinde meer informatie te bekomen over de opzettelijke aanrijding van de broer van tweede verzoekende partij. Eerste verzoekende partij geeft tijdens haar gehoor impliciet te kennen dat dit incident gelinkt is met haar eigen problematiek (administratief dossier, stuk 5a, gehoorverslag CGVS van 21 maart 2012, p. 8). Dat verzoekende partijen zich ten tijde van het incident in België bevonden neemt niet weg dat zij inspanningen zouden kunnen doen om toch meer informatie te bekomen hierover.

2.2.7.1. Verzoekende partijen zijn niet akkoord met de stelling van verwerende partij dat de medische attesten die eerste verzoekende partij neerlegde niet in staat zijn om aan te tonen dat zij geheugenproblemen heeft die dusdanig zijn dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hiermee kunnen worden verklaard. Eerste verzoekende partij wenst op te merken dat het medisch attest d.d. 27 oktober 2011 haar geheugenproblemen expliciet vermeldt. Haar geheugenproblemen zijn aldus vastgesteld en aan de waarde van dit medisch attest mag geen afbreuk worden gedaan, benadrukt eerste verzoekende partij. Het is volgens verzoekende partijen dan ook manifest onjuist te stellen dat dit gegeven de tegenstrijdigheden en de vaagheden niet kan verklaren. Eerste verzoekende partij heeft immers moeilijkheden om zich bepaalde concrete aspecten te herinneren.

In dit verband verwijzen verzoekende partijen nog naar enkele randnummers uit de Proceduregids van het UNHCR, waarmee zij in hoofdzaak willen benadrukken dat rekening dient te worden gehouden met de psychologische staat van de kandidaat-vluchteling en met de gevolgen die deze toestand kan hebben op diens asielaanvraag.

2.2.7.2. De Raad wenst ten eerste op te merken dat, zoals tevens in de bestreden beslissingen te lezen staat, de geheugenproblemen van eerste verzoekende partij in ieder geval geen excuus kunnen uitmaken voor de vaagheden die bij tweede verzoekende partij werden vastgesteld. Ten tweede merkt verwerende partij in haar beslissingen met recht op dat het opvallend is dat verzoekende partijen naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag helemaal geen gewag hebben gemaakt van deze geheugenproblemen, dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor naar aanleiding van huidige asielaanvraag geen enkele verwijzing maakte naar deze problemen – ook niet toen zij geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun versies – en dat eerste verzoekende partij in haar aanvraag tot medische regularisatie van 12 mei 2011 geen enkele melding maakte van geheugenproblemen.

Ten derde stelt de Raad vast dat het medisch attest d.d. 27 oktober 2011 enkel het volgende vermeldt in verband met de voorgehouden geheugenstoornissen: "*troubles mnésiques*" (administratief dossier, stuk 13: documenten, deel 7). Deze uiterst summiere diagnose, die niet verder wordt geconcretiseerd, kan niet volstaan om te besluiten dat eerste verzoekende partij dermate met geheugenstoornissen kampt dat zij niet in staat is een coherent en gedetailleerd relaas naar voor te brengen. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt overigens dat eerste verzoekende partij erin slaagt om op gedetailleerde wijze een relaas naar voor te brengen (administratief dossier, stuk 5a, gehoorverslag CGVS van 21 maart 2012). Bovendien dient te worden opgemerkt dat tweede verzoekende partij zich in onderhavig verzoekschrift meermaals achter de versie van haar echtgenoot schaaft, omdat die de feiten correcter zou hebben weergegeven (zie *supra*). De vaststelling dat aangaand medisch attest niet vermag de vastgestelde

tegenstrijdigheden en vaagheden teniet te doen, wordt nog eens versterkt door het reeds door verwerende partij vermelde gegeven dat, van alle medische attesten die eerste verzoekende partij heeft bijgebracht, dit het enige attest is dat – zij het in zeer beknopte termen – expliciet melding maakt van geheugenproblemen. Zoals verwerende partij heeft opgemerkt, is het overigens bevreemdend dat het medisch opvolgattest d.d. 31 januari 2012 van de hand van dezelfde psychiater die het eerder vermelde attest heeft opgemaakt, niet langer melding maakt van enige geheugenproblemen. De Raad concludeert dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, de door eerste verzoekende partij neergelegde medische attesten niet van aard zijn dat zij de talloze vaagheden en tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld, kunnen vergoelijken. Bovendien dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partijen de desbetreffende zeer uitgebreide motivering van verwerende partij ongemoeid laten en zich enkel beperken tot het verwijzen naar voormeld medisch attest van 27 oktober 2011. Verzoekende partijen doen geen enkele moeite om de motivering waarom dit medisch attest op zich niet kan worden aanvaard als verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden te weerleggen. Aangezien eerste verzoekende partij de door haar voorgehouden cognitieve toestand niet kan aantonen, is de verwijzing naar de UNHCR-Proceduregids – die in geen geval afdwingbare rechtsregels bevat – niet dienstig.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, kan worden afgeleid dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT